

Simon van der Geest

Hart van staal

Met illustraties van
Martijn van der Linden

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2023

DEEL 1

HET BLAUWE LICHT

Hoog boven zee vliegt een duif. Haar vleugels flapperen wild, haar kopje probeert ze overeind te houden. Ze is al lang onderweg. Soms vallen haar oogjes even dicht en zakt ze een paar meter, dan werkt ze zich weer omhoog. De golven mogen haar niet pakken. Ze mag niet opgeven. Ze weet dat het niet ver meer is.

Daar doemt het eiland al op, met zijn bossen en bergen, en met de stad die blinkt in de zon. Daken van glas, torenspitsen van glanzend metaal. Sommige gebouwen rijzen hoog boven de huizen uit als magere reuzen, andere zijn breed en dik. Er zijn daken vol schotels als oren en antennes als voelsprietten. Er zijn daktuinen, begroeid met grassen en struikjes als groene haren, en een aantal gebouwen heeft een helm van zwartglanzende zonnepanelen.

De duif vliegt eindelijk boven het strand en zweeft verder over de duinen. Of nou ja, zweven... het is meer vallen wat ze doet. Ze hoeft nog maar een klein stukje, maar ze kan haast niet meer. De

stad komt dicht- en dichterbij, ze ziet zelfs al het gebouw met de kromme boompjes op het dak, het gebouw waar ze naartoe moet, haar thuis. Ze heeft een belangrijke boodschap te bezorgen, ze moet het halen. Ze fladdert en fleddert verder boven de buitenwijken, boven betonnen garages, vervallen fabriekjes. Hoe ze ook ploetert, ze verliest steeds meer hoogte. De daken komen dichterbij, en de straten ook... Ze hoort de zacht zoemende auto's al, de ratelende rotorfietsen, ze ziet een meisje luieren op een dak, ze ziet een jongen op de stoep, ze ziet een lantaarnpaal vlak voor zich, maar *pok!* – net te laat. Ze smakt tegen het harde staal, maakt een noodlanding en kwakt neer op een plat dak, struikelt, rolt door in een wolk van veertjes tot ze stil blijft liggen. Uitgeteld. Het laatste wat ze hoort voor ze wegzinkt in een diepe slaap is een zacht, laag gezoem van de straat onder zich.

1

Ravi

Een veertje dwarrelt neer op de straat. Ravi glijdt er op zijn zoevende zweefboard overheen en het floept weg. Hij balanceert met zijn armen wijd en zweeft de bocht om. Het is een oud board, dus het gaat niet zo hard en het komt niet hoger dan een handlengte boven het wegdek, maar dit gaat een stuk sneller dan lopen. Ravi zet zijn capuchon op. Hij wil zo snel mogelijk weer weg uit deze buurt. De huizen zijn vervallen. Een dakgoot hangt scheef, een schuurtje is ingestort. Hij kijkt naar de graffiti op de garagedeuren; een grote blauwe scorpioen, een appel met een schreeuwende mond, en... Ah! Een grijnzende leeuw. Daar moet hij de hoek om.

Het steegje is zo smal dat hij beter kan afstappen. Met zijn board onder zijn arm loopt hij behoedzaam verder. Het ruikt naar kattenpies en benzine. *De hoek om bij de leeuw en dan aan het eind van het steegje*, hadden die jongens van school gezegd. Maar hij ziet niets anders dan een blinde muur en de blauwe hemel erboven. Zijn voeten gaan steeds langzamer, tot hij stil-

staat. Geen deur, geen poort, niets. Het loopt gewoon dood. Zou het een valstrik zijn?

Wat hij hier komt doen is tenslotte hartstikke verboden. Het mag niet. Het kan niet. Zijn vader en moeder zouden het niet leuk vinden als ze wisten wat hij hier komt kopen. Hij kan nu nog terug. Omkeren en naar huis gaan.

Maar hij heeft zo lang gespaard, de briefjes branden in zijn broekzak. Dit is zijn enige kans. Hier kan hij misschien een ticket krijgen voor een concert van de allerbeste, meest waanzinnige band die hij kent, de band waar hij haast alle liedjes van kan spelen op zijn gitaar.

Sinds vorig jaar zijn alle concerten op het eiland verboden. Popfestivals, klassieke concerten, zelfs optredens van fanfares. Te gevaarlijk, had de Gouverneur gezegd. Ravi begreep er niks van – en hij was niet de enige. Er kwamen demonstraties op het Grote Plein, maar die hielpen niet veel: de Gouverneur wilde alleen een uitzondering maken voor neusfluitconcerten en het achtergrondmuziekfestival. Alle andere concerten zijn nog steeds niet toegestaan. Dus de enige manier om live muziek te luisteren is stiekem, bij een geheim concert. Zoals het komende concert van de Chimps.

Hij moest vragen naar Blinker, hadden die jongens van school gezegd.

Ravi klemt zijn board stevig onder zijn arm en schraapt zijn keel. ‘Blinker...?’ Zijn stem kaatst verloren tegen de muren van het steegje.

Plots klinken er voetstappen. Ravi stapt achteruit, klaar om weg te rennen.

‘Wat moet je?’ De stem komt van ergens boven, op de blinde

muur. Daar, hoog op het platte dak, staat een stevig meisje met donkerbruin haar en een belachelijk grote, groenglanzende zonnebril. Ze zet haar armen in haar zij en torent boven hem uit.

‘Eh... ben jij Blinker?’

‘Hangt ervan af. Wat wil je?’

‘Een kaartje. Voor de Chimps.’ Meteen kijkt hij achterom, of er al agenten aan komen rennen om hem op te pakken.

Het meisje grinnikt. ‘Ik verlink je niet hoor. Zeker geen liefhebbers van de beste band van het eiland.’ Ravi voelt zich meteen een beetje lichter. Hij staart omhoog naar het meisje dat naar het randje van het dak stapt en een groen kaartje uit de zak van haar trui pakt. ‘Het wordt echt heel goed.’

Ze pakt een geel emmertje en laat dat aan een touw naar beneden. Ravi staart naar het ding dat voor zijn neus bungelt.

‘O-ké...’ zegt het meisje alsof ze iets uit moet leggen aan een kleuter. ‘Dit is niet een uitnodiging om samen zandkastelen te bouwen.’

‘Nee, nee, tuurlijk niet.’ Ravi zet zijn board neer, grabbelt de briefjes bij elkaar en legt ze een voor een in het emmertje: 20, 40, 60, 80... Het emmertje zoeft alweer omhoog.

‘Veel plezier, hè!’ roept ze.

Ravi kijkt op, maar het meisje is al verdwenen. En mijn ticket dan? wil hij roepen, maar daar ziet hij een paar meter boven zich het groene papiertje al omlaagdwarrelen. Als een veertje, als een eenzaam snippertje confetti. Ravi vangt het. *De Chimps. Geheim concert.* Het staat er echt, met het adres en een glanzend hologram van het logo van de band. ‘Dankjewel,’ mompelt hij en hij steekt het zorgvuldig in zijn binnenzak.

Met bonzend hart loopt Ravi het steegje uit. Hij stapt op zijn

board en zweeft naar huis. Het kaartje kan hij bijna voelen gloeien tegen zijn borst.

Als hij thuiskomt zet zijn moeder een groot glas kokos-cola en een pindakoek voor hem op tafel. Zijn lievelingskoek. Ze heeft haar zwarte haren op haar hoofd bijeengebonden met een zilveren speld. Haar lichtbruine ogen kijken hem vriendelijk aan van achter haar ronde brillenglazen. ‘Waar ben je geweest?’

‘O, gewoon... Even een balletje trappen.’ Ravi kijkt naar het glas in zijn handen. Hij voelt zijn wangen warmer worden. Liegen, dat is alsof je in een moeras stapt. Hij voelt zich meteen vies.

‘Leuk,’ zegt zijn moeder. ‘Waar dan?’

‘Eh... op het veldje bij het park.’

‘Het veldje? Is dat niet afgezet? Daar zijn ze toch aan het bouwen?’

‘Ja. Nee. Ik bedoel het pleintje. Bij het park.’ Hij voelt zich dieper wegzakken in het moeras.

In één teug drinkt hij zijn glas leeg, hij staat op en pakt zijn jas. ‘Ik moet gaan. Ik zou Robbie nog uitlaten en –’

‘Ravi...’ onderbreekt ze hem. ‘Ik kan met grote waarschijnlijkheid zeggen dat je niet de waarheid spreekt.’

Wat is dat toch met moeders? Hoe zien ze dat?

‘En wat is dat groene?’ Ze wijst naar zijn jas. Naar het piepkleine groene hoekje dat uit zijn binnenzak steekt.

Daar gaat hij. Kopje-onder.

Zonder haar aan te kijken, haalt Ravi het kaartje tevoorschijn en geeft het haar.

‘Een concert?’ zegt ze. ‘Een verboden concert?’

‘Ik wilde het wel gaan vertellen,’ mompelt hij.

Zijn moeder zwijgt. Ze kijkt niet blij, maar ook niet boos.

‘Het is van de Chimps,’ probeert hij nog, al weet hij dat haar dat niets zegt. ‘En ik heb nog nooit... Ik wil ze zo graag een keer live horen. Het was heel moeilijk om een kaartje te krijgen. En ook niet goedkoop. Ik heb het helemaal zelf bij elkaar gespaard...’

Zijn moeder neemt het kaartje tussen duim en wijsvinger van beide handen en scheurt het rustig in tweeën. In vieren. In achten.

Ravi slikt en slikt.

‘Die concerten zijn niet voor niets verboden,’ zegt ze.

‘Nee, mam,’ zucht hij. Het heeft geen zin om met haar in discussie te gaan.

‘Ik wil gewoon niet dat jou iets overkomt. Begrijp je dat?’

‘...Jawel.’

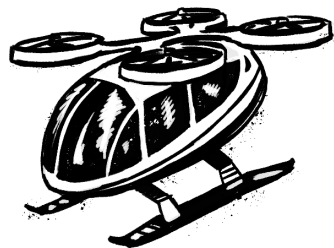
Ravi kijkt naar het stapeltje groene snippers in haar vingers. Het was een stom plan. Hij had nooit dat kaartje moeten kopen. Natuurlijk zou het ontdekt worden. Natuurlijk stelt hij zijn ouders weer teleur. Hij kan het ook nooit goed doen.

Hij zet zijn tanden op elkaar. ‘Sorry, mam.’

‘Het hele weekend mag je geen muziek meer luisteren,’ zegt ze kalm.

‘Het hele weekend?!’

‘Dat klopt.’ Ze zegt het zonder een spier te vertrekken.

Zina

Zina buigt zich voorover op haar rammelende fiets en ploetert door de wind. Hoe dichterbij de kust ze komt, hoe harder het waait. Des te beter.

Ze zet haar fiets tegen een paaltje en beklimt het laatste duin. De zee buldert haar een welkom toe. Op een paar meeuwen na is het strand verlaten. Een mooie plek is het niet. Zoals altijd ligt er weer een eindeloze sliert plastic rotzooi over de hele breedte van het strand. Toch komt ze hier graag om uit te waaien, na een lange schooldag als vandaag. Het is alsof de wind al je zorgen, al je brommende, sombere gedachten – *woesj!* – je hoofd uit blaast. *In mijn nieuwe klas zitten alleen maar suffe kinderen – Woesj! Weggeblazen. Het wordt vast weer net zo stom als op mijn vorige school – Woesj! – Waarom zitten ze me allemaal als schapen aan te gapen? – Woesj!* Foetsie.

Hier op het strand zijn geen starende klasgenoten, hier zijn alleen wind, zand, schelpen... en afval.

Door het mulle zand loopt ze in de richting van de zee. Er ligt

een kleurig gordijn van plastic flessen, zakjes, bekertjes, buizen, tonnen, netten, rubberslangen, dopjes, deksels, laarzen, en zelfs een elektrische skelter met maar één wiel. Een stel meeuwen blijft rond een paar grote oranje tonnen cirkelen. Als ze beter kijkt ziet ze dat er achter een van de tonnen iets uitsteekt. Meteen verstijft ze.

Het is een been. Een been met een bleke, blote voet.

Ze stapt eropaf. Steeds sneller.

Achter de tonnen, te midden van flessen, netten en deksels, ligt een man op zijn buik. Met een arm omhelst hij een plank alsof het zijn teddybeer is. Zijn huid is grauw en vol bultjes, en net boven zijn enkel zit een lelijke wond. Zijn overall is gerafeld en zijn gezicht gaat schuil achter lange slierten touwachtig haar.

Dood. Dat moet wel. Een meeuw begint al aan zijn teen te plukken.

Zina wil weggijken, maar tegelijk kan ze haar ogen niet van de man afhouden. Ze heeft pas één keer eerder een dode gezien. Maar die lag netjes in een mooie witte kist, met haar lievelingsjurk aan. Niet zoals hier, slordig op het strand tussen de troep.

Een tweede meeuw duikt krijsend op de man af en begint aan de sok aan zijn andere voet te plukken. Zina stapt dichterbij en zwaait met haar armen. ‘Kssjt! Wegwezen! Blijf van hem af!’

En dan gebeurt er iets wat helemaal niet kan. De hand van de dode beweegt. Misschien is hij toch niet zo dood.

De man tilt een wijsvinger op. ‘Ja?’ zegt Zina meteen, alsof ze hem de beurt geeft. ‘Ik bedoel... Gaat het?’

Uit de mond van de man klinkt even een gereutel als uit een vacuüm-wc. Dan niets meer.

‘Meneer...? Wat is er gebeurd?’ Als antwoord klinkt er alleen

een waterige boer. ‘Oké. Moet ik hulp halen?’

Tuurlijk moet ze hulp halen. Waar wacht ze nog op? Vlug slaat ze het klepje van haar polsofoon open en belt een ziekenzover. Man op het strand, bijna dood, probeert ze uit te leggen. Ze moet het wel drie keer zeggen omdat de wind erdoorheen buldert. ‘Waar? Eh... bij paal 24... Ja, hij ademt nog. Maar een beetje zoals een kapotte fietspomp... Op zijn zij leggen? Hij wil liever op zijn buik, hoor. Zo ligt hij al de hele tijd... O. Oké.’

Zina knielt neer bij de man in het natte zand. Ze vraagt of hij op zijn zij wil gaan liggen, maar hij reageert niet. Dus doet ze het zelf maar. Met al haar gewicht duwt ze tegen zijn schouder tot zijn logge lijf opzijdraait. Hij rochelt en hoest een stroompje water uit.

Voorzichtig veegt ze zijn touwhaar uit zijn gezicht. Zijn baard en wangen zitten vol zand en groen spul. Zijn lippen zijn bleek en gebarsten.

‘Rustig maar, meneer. Eh... niet dat ik vind dat u niet rustig bent. Helemaal niet. U bent eerder een beetje te rustig. Ik bedoel eigenlijk: even geduld. Ik heb gebeld. Er is al een ziekenzover onderweg.’

‘Nee...’ rochelt de man. Een krabbetje kruipt geschrokken uit zijn baard tevoorschijn en verstopt zich in het zand. ‘Geen doktezz...’ Het klinkt alsof zijn woorden ook half verdronken zijn en met de grootste moeite over zijn lippen strompelen. ‘Geen doktezz... Isham.’

‘Isham? Wie is Isham?’

‘Dasmz... zoon. ’k Moet naarmtoe...’

‘Ah. Als hij op dit eiland woont kunnen ze hem vast wel vinden.’

‘...Niet thuis. Bijde voebal. Azzie traint.’

Ze begrijpt hem niet helemaal. ‘Voetbal?’

‘Ja. Ishamz ’n voebballer. ’n Hele goeie...’ Ineens grijpt hij naar zijn buik, zijn gezicht vertrokken van pijn.

‘De dokters komen zo, en zij kunnen...’

‘Geen doktezz!’ brengt hij uit en meteen volgt een hoestbui van zeewater en stukjes wier. Zina deinst naar achter.

‘Haalmeweg,’ hijgt de man als hij weer genoeg adem heeft. ‘Ik moena Isham...’

‘Isham, ja... Hoe heet u eigenlijk?’

‘Maxim...’ murmelt hij, en dan nog iets wat ze echt niet kan verstaan.

‘Wat is er gebeurd? Was u op zee? Op een schip?’

Zijn lippen prevelen wel iets, maar het geraas van de wind en de golven overstemt zijn gemompel, en dan raakt hij weer buiten bewustzijn. Ze schudt nog een paar keer aan zijn schouder, maar meer dan zacht piepend ademen doet hij niet.

Zina is opgelucht als ze de propellers hoort van de ziekenzoe-ver. Misschien zit haar vader wel achter de stuurknuppel, die heeft vandaag dienst. Het voertuig zweeft soepel en snel over het duinpad. De vier propellers blazen waaiers van zand onder het voertuig vandaan.

Zina klopt zachtjes op de arm van de man. ‘Daar zijn ze al,’ zegt ze. ‘Zij zullen –’

Plotseling schiet zijn hand omhoog en klampt zich vast aan haar jack. ‘Zeg hem... Zeg Isham... dazze vader nep is.’

‘Hè? Maar ú bent toch zijn vader?’

‘Ja... die dingen... die dingen...’

Het geraas van de propellers is te luid om nog meer te kun-

nen verstaan. De ziekenzoever strijkt een eindje verderop neer, plastic troep floept onder het voertuig vandaan. Twee verplegers haasten zich naar buiten met een brancard, de zoevenier steekt even zijn hoofd uit het raam van de cabine. Het is niet haar vader, jammer genoeg.

Zina wil opstaan, maar de man laat haar jack niet los. Met grote ogen staart hij haar smekend aan. Ze ziet zijn lippen wel bewegen maar verstaat niets van wat hij zegt.

Een verpleger trekt de hand van de man los. ‘Dankjewel, meisje!’ roept hij boven het geraas uit. ‘Goed dat je meteen gebeld hebt! We brengen hem direct naar het ziekenhuis, hij is in goede handen bij ons!’

Soepeltjes tillen de verplegers de man op de brancard en dragen die naar de zoever. De klep schuift dicht en in een wolk van zand en rondstuivend plastic zweeft de ziekenzoever weg over het strand en het duinpad tot hij uit het zicht verdwijnt.

Isham... Ze moet Isham vertellen dat zijn vader nep is...

Ze schudt haar hoofd. Logisch dat je wartaal uitslaat als je lang in zee drijft, als je zo uitgeput bent. Al dat zout en die zon en die klotsende golven kunnen nooit goed zijn voor je hersenen.

Ze kijkt uit over de eindeloze zee. Stel je voor dat je vader voor zijn werk moet varen, en dat zijn schip vergaat. Een rilling loopt langs haar rug. Dan draait ze zich om en met stevige passen loopt ze terug naar het duinpad. Haar vader zal zo thuiskomen. Ze wil naar hem toe.